

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem v Praze 4, Pod Višňovkou 25, proti žalované **České obchodní inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2011, č.j. ČOI 132229/11/O100/3200/08/11/Pe, Št,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci o obsah správních rozhodnutí

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského (dále též „inspektorát“) ze dne 18.5.2009, č.j. ČOI 9442/2009/3000/SŘ/N, sp. zn. 473/32/08. Tímto rozhodnutím inspektorát uložil žalobci úhrnný trest – pokutu ve výši 95.000 Kč podle § 24 odst. 9 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „ZOS“), za naplnění skutkových podstat správních deliktů

podle § 24 odst. 7 písm. a), c), d), g), h) - ve spojení s porušením § 12 odst. 1, dále písm. h) - ve spojení s porušením § 12 odst. 2 písm. a), a dále písm. m) - ve spojení s porušením povinnosti § 15 odst. 2 ZOS. Podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), byla žalobci také uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS pro porušení právní povinnosti v § 3 písm. c) cit. zák. bylo zjištěno dne 10.9.2008 v provozovně v Kroměříži a dne 17.9.2008 ve Valašském Meziříčí, přitom v každé provozovně šlo o jeden výrobek, kdy žalobce nesprávně účtoval v kontrolním nákupu zakoupený výrobek, a v první provozovně vznikl rozdíl -11 Kč v neprospěch spotřebitele a v druhé provozovně -50 Kč v neprospěch spotřebitele.

[3] Naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. c) ZOS pro porušení právní povinnosti v § 9 odst. 1 cit. zák. bylo zjištěno dne 10.9.2008 v provozovně v Uherském Brodu u 1 ks hrnková květina, kdy žalobce řádně neseznámil spotřebitele před uzavřením kupní smlouvy ani po ní se způsobem údržby (ošetřování) výrobku, který byl zakoupen v kontrolním nákupu.

[4] Naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. d) ZOS pro porušení právní povinnosti v § 10 odst. 1 písm. a) cit. zák. bylo zjištěno dne 4.9.2008 v provozovně Zlín – Vršava, kdy u 6 druhů výrobků v počtu 33 ks žalobce nezajistil jejich označení výrobcem nebo dovozcem, popř. dodavatelem.

[5] Naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. g) ZOS pro porušení právní povinnosti v § 11 odst. 1 cit. zák. bylo zjištěno dne 11.9.2008 v provozovně v Uherském Hradišti, kdy nezajistil, u dvou druhů výrobků v počtu 14 ks, aby byly informace poskytnuty v českém jazyce, nikoliv cizím jazyce (německy).

[6] Naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. h) ZOS pro porušení právní povinnosti dle § 12 odst. 1 cit. zák. bylo zjištěno dne 4.9.2008 v provozovně Zlín – Vršava, kdy žalobce neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně 8 druhů výrobků. Stejně porušení právní povinnosti bylo zjištěno dne 10.9.2008 v provozovně v Kroměříži u 4 druhů výrobků a téhož dne i v provozovně v Uherském Brodu u 16 druhů prodáváných výrobků. Stejně porušení právní povinnosti bylo dále zjištěno dne 11.9.2008 v provozovně v Uherském Hradišti u 4 druhů prodáváných výrobků, dne 17.9.2008 v provozovně ve Valašském Meziříčí u 5 druhů prodáváných výrobků a konečně dne 1.10.2008 v provozovně ve Vsetíně u 11 druhů prodáváných výrobků.

[7] Naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. h) ZOS pro porušení právní povinnosti v § 12 odst. 2 písm. a) bylo zjištěno v provozovně Zlín dne 14.9.2008 u 1 druhu výrobku v počtu 26 ks, kdy deklarovaná cena na cenovce (5,90 Kč) budila zdání, že je nižší, než jaká je ve skutečnosti (registrační pokladnou ověřena přes čárový kód cena 10,90 Kč). Totéž bylo zjištěno dne 10.9.2008 v provozovně v Kroměříži u 3 druhů výrobků v počtu 18 ks (6 ks tlakového hrnce – na cenovce 1 199 Kč – účtováno 1.399 Kč, 4 ks sady misek – na cenovce 400 Kč – účtováno 499 Kč, hrnek – na cenovce 89,90 Kč – účtováno 99 Kč), dále dne 17.9.2008 v provozovně ve Valašském Meziříčí

u dvou druhů výroků v počtu 17 ks (12 ks videokabel – na cenovce 80 Kč – účtováno 99,90 Kč, 5 ks obracečka – na cenovce 42,90 Kč – účtováno 49,90 Kč), a dále dne 1.10.2008 v provozovně ve Vsetíně u 6 druhů výrobků v počtu 57 ks (16 ks nálepka CZ – na cenovce 79,90 Kč – účtováno 99,90 Kč, 4 ks Scholl vložky do bot – na cenovce 189 Kč – účtováno 215 Kč), 4 ks Scholl vložky do bot jiný druh – na cenovce 119 Kč – účtováno 159 Kč, 8 ks Scholl vložky do bot Insoles - na cenovce 159 Kč – účtováno 169 Kč, 6 ks Scholl vložky do bot Party Feel na cenovce 119 Kč – účtováno 169 Kč, 19 ks Scholl pilník na cenovce 159 Kč – účtováno 169 Kč).

[8] Naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. m) ZOS pro porušení právní povinnosti v § 15 odst. 2 cit. zák. bylo zjištěno dne 10.9.2008 v provozovně v Kroměříži, kdy pracovnice provozovny vydala na žádost spotřebitele záruční list (pokladní doklad) na zakoupený výrobek (1 ks sendvičovač), který neobsahoval dobu platnosti záruky 3 roky, která byla na výrobku stanovena.

[9] O kontrolních zjištěních již správní soudy rozhodovaly, neboť žalovaný již ve věci vydal rozhodnutí dne 31.8.2009, č.j. ČOI 13649/2009/0100/3200/2009/Pe/Št, kterým odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí inspektorátu zamítl. Žalobcem následně podanou žalobu rovněž zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20.4.2010, č.j. 11 Ca 316/2009-36, které však bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem dne 31.1.2011, č.j. 4 As 33/2010-103, a s ohledem na vyslovený závazný právní názor zrušil rozhodnutí žalovaného následně i Městský soud v Praze dne 6.9.2011, č.j. 11 A 51/2011-128, protože došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání (žalovaný chybně podřadil hledisku povahy protiprávního jednání, které je důležité při úvaze o výši pokuty, samotnou skutkovou podstatu správního deliktu, protože při úvahách o výši pokuty hodnotil i to, že byl porušen zákon, a že správní delikt byl vůbec spáchán). Ohrožení oprávněného zájmu spotřebitele je totiž předpokladem pro vyvození sankční odpovědnosti a netýká se úvah o výši uložené pokuty. Vzhledem k tomu, že byly porušeny základní principy správního trestání, zrušil Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, aby se znovu zabýval odvoláním žalobce, vypořádal se s námitkami žalobce ohledně nepřiměřené výše uložené pokuty v novém rozhodnutí, přičemž měl vycházet ze závěrů Nejvyššího správního soudu v odůvodnění zrušujícího rozsudku, totiž, že ostatní úvahy o dalších žalobních námitkách pokládal za správné. Žalobce nezpochybňoval, že se uvedených správních deliktů dopustil, ale námitky směřoval jen do výše uložené pokuty, na základě těchto závěrů Městského soudu se žalovaný znovu zabýval odvolacími námitkami žalobce.

[10] Žalovaný následně znovu potvrdil prvostupňové rozhodnutí inspektorátu, stejně jako důvody pro uložení předmětné výše pokuty, v některých případech důvody inspektorátu ještě doplnil. Žalovaný zdůraznil, že shledal, že skutkový stav popsáný v prvostupňovém správním rozhodnutí byl řádně zjištěn, objektivně popsán, není v rozporu se správním spisem, byla učiněna všechna potřebná skutková zjištění a nedošlo k pochybení ani při právním hodnocení předmětné věci. Žalobce se dopustil správních deliktů uvedených ve výroku rozhodnutí, delikty mu byly bezpečně prokázány a ostatně žalobce ani netvrdil, že se jich nedopustil.

[11] Žalovaný částečně přisvědčil odvolací námitce žalobce v tom, že inspektorát nepřesvědčivě až rozporně formuloval úvahu týkající se počtu druhů nevyhovujících

výrobků ve vztahu k množství druhů kontrolovaných výrobků, popř. k množství kontrolovaných prodejen, a také vzniklé škody, kdy podle žalobce nemohlo být škodou to, že došlo k nesprávnému cenovému označení výrobku. Žalovaný žalobci přisvědčil a uvedené formulace napravil. Přitom uvedl, že se nelze zaměřit pouze na hodnocení počtu výrobků, u nichž byla zjištěna nesprávně účtovaná cena, ale je třeba vzít v úvahu i výši cenového rozdílu, a to nejen v nominální hodnotě, ale rovněž v poměru ke sjednané ceně. Žalovaný zcela odmítl přístup žalobce, aby hodnotil negativní zjištění pouze u dvou druhů výrobků v poměru s počtem kontrolovaných výrobků nebo uváděl, že tento poměr je zanedbatelný, a tudíž, že šlo o méně závažné porušení. Takový postup správního orgánu by byl ve zjevném rozporu s účelem ZOS a žalovaný jej nemůže akceptovat. Rovněž nemohl přijmout závěr žalobce, že poměr výrobků, u nichž byl zjištěn nedostatek, oproti celkovému počtu výrobků, které uvádí žalobce do prodeje, je třeba považovat za polehčující okolnost. Jde o zjednodušující pohled, vedoucí k bagatelizaci kontrolních zjištění, což by znamenalo úplnou negaci poctivosti prodeje, jako základní zásady prodávajících. Přitom sama skutečnost, na kterou již inspektorát ve svém rozhodnutí poukázal, že žalobce nesprávně účtoval cenu výrobku o 122 % vyšší (DVD za 20 Kč oproti správné ceně 9 Kč, tj. s rozdílem 11 Kč neprospěch spotřebitele) a ve druhém případě o 25 % vyšší (topinkovač s účtovanou cenou 249 Kč oproti správné ceně 199 Kč, tedy s rozdílem 50 Kč neprospěch spotřebitele), je jasným signálem, že žalobce nepřistupuje ke spotřebiteli s náležitou odbornou péčí (odborná péče v § 2 odst. 1 písm. s) ZOS). V řadě případů jsou zjištěné cenové rozdíly mnohem menší, a přesto dokážou ovlivnit spotřebitele při rozhodování, zda výrobek zakoupí. Údaj o ceně je tak jedním z velmi důležitých kritérií pro spotřebitele, způsobilých ovlivnit jej ve fázi rozhodování, zda učiní obchodní transakci či nikoliv. Nesplnění povinnosti poctivého prodeje (§ 3 cit. zák.) spolu s povinností prodávajícího informovat spotřebitele o ceně prodáváných výrobků (§ 12 cit. zák.), se řadí mezi velmi závažné správní delikty. Z výše uvedených cenových rozdílů je naprosto zřejmé, že nejde o haléřové položky, které lze srovnat se zaokrouhlováním celkové částky nákupu. Je-li hodnoceno nesprávné účtování s cenovým rozdílem ve výši 61 Kč v neprospěch spotřebitele u pouhých dvou výrobků, jde o skutečnost tak závažnou, že jí v komplexním hodnocení nelze přisoudit postavení okolnosti polehčující, jak žalobce navrhoval, nýbrž naopak okolnosti přitěžující.

[12] Žalovaný upřesnil, že ZOS u správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. h) cit. zák. podřadil pod jednu skutkovou podstatu více způsobů spáchání deliktů, že „informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12“. Z pohledu ochrany spotřebitele i z pohledu spotřebitele samotného nejde v případě porušení povinnosti podle § 12 odst. 1 a § 12 odst. 2 písm. a) cit. zák. o správní delikty stejně závažné. Případy porušení § 12 odst. 1 cit. zák. lze zařadit do kategorie zjevného nesplnění informační povinnosti prodávajícího, které by mohlo být ve zcela konkrétních případech považováno za méně závažné, samozřejmě při respektování řádného vyhodnocení všech zákonných kritérií. Může jít o situace, kdy výrobek sice bude cenou označen, ale informace o ceně bude rozmazaná nebo poškozená. Běžný spotřebitel nebude z této skutečnosti dovozovat, že výrobky jsou zdarma. Žalovaný tímto nesnižuje závažnost správního deliktu, pouze vyjadřuje možnost rozdílného pohledu na dva způsoby porušení právních povinností. V uvedené situaci se totiž spotřebitel zpravidla dotáže zaměstnance prodávajícího na cenu výrobku a na základě takto dodatečně získané informace se rozhodne, zda výrobek zakoupí či nikoliv. V posuzované věci bylo porušení informační

povinnosti dle § 12 odst. 1 cit. zák. zjištěno a zadokumentováno v 6 ze 7 kontrolovaných provozoven.

[13] Odlišná je situace, kdy výrobek je cenou označen, avšak nejde o označení pravdivé, a spotřebitel je tak v podstatě klamán údajem o nižší ceně, na jejímž základě se rozhoduje o nákupu. Pokud spotřebitel v rámci jednoho nákupu nakoupí větší množství výrobků, není pak již schopen zkontrolovat soulad všech cen, jak mu byly prezentovány cenovkami u výrobků s cenami kalkulovanými pokladním systémem. Při provedené kontrole bylo prokázáno, že se ceny u výrobků lišily od cen v pokladním systému a vždy v neprospěch spotřebitele. Cenové rozdíly se pohybovaly od 5 do 200 Kč za jeden výrobek. Dozorový orgán vyčíslil cenové rozdíly celkovou částkou 3 233,80 Kč. Porušení této informační povinnosti v § 12 odst. 2 písm. a) ZOS bylo zjištěno a zadokumentováno ve 4 ze 7 kontrolovaných provozoven. Porušení této informační povinnosti v § 12 odst. 2 písm. a) ZOS hodnotil žalovaný jako velmi závažné, a to nejen s přihlédnutím, že došlo ke zjištění ve více provozovnách (4 ze 7), ale také k celkové výši zjištěných rozdílů v částce 3 233,80 Kč, a dále že se jedná o opakovaná porušení právní povinnosti (ve srovnání s výsledky kontrol provedených u žalobce v průběhu roku 2007). Důvody rozdílu žalobce dozorovému orgánu nikdy nevysvětlil.

[14] Žalovaný sestavil přehled správních deliktů podle kontrolovaných provozoven do tabulky, a uvedl ji v napadeném rozhodnutí.

[15] Žalovaný zcela odmítl tvrzení žalobce, že mu bylo vytýkáno toliko porušení informační povinnosti, a že jde o povinnost patřící typově k méně závažným porušením. V tomto směru žalovaný odkázal právě na výše uvedenou tabulku s přehledem jednotlivých správních deliktů prodávajícího podle kontrolovaných provozoven. Z tabulky je zřejmé, že byl zaznamenán i správní delikt porušení povinnosti poctivého prodeje (§ 3 písm. c) ZOS) a porušení § 15 odst. 2 cit. zák. Žalovaný odmítl žalobcovu bagatelizaci či zlehčování porušení informační povinnosti, protože toto porušení může být snadno překvalifikováno na správní delikt porušení zákazu nekalých obchodních praktik (§ 24 odst. 1 písm. a) cit. zák.), pokud prodávající použije klamavou obchodní praktiku (§ 5 odst. 1 písm. a), b) nebo c) cit. zák.). Jak již žalovaný uvedl výše, uvedení nižší ceny na výrobku je v řadě případů způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele, zda učiní obchodní rozhodnutí či nikoliv. Žalovaný označil tvrzení žalobce za ryze účelové a připomněl, že za spáchání uvedeného správního deliktu je možno uložit sankci až do 5 mil. Kč, z čehož plyne, že nemůže jít o méně závažný správní delikt. Porušení povinnosti prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobků je zařazeno do stejné kategorie správních deliktů, za které lze uložit pokutu až do výše 5 mil. Kč, spolu s nekalými obchodními praktikami i porušením povinnosti poctivého prodeje. Žalobcův postoj k porušování fundamentálních povinností prodávajícího je nezbytné promítnout do úvah správního orgánu o okolnostech ovlivňujících výši ukládané sankce, přitom stranou nemůže zůstat ani skutečnost, že prodávající neinformuje dozorový orgán o přijatých opatřeních k odstranění zjištěných nedostatků.

[16] Žalovaný dále vysvětlil, proč bylo přihlédnuto k protiprávním jednáním žalobce, kterých se dopustil v minulosti a byl za ně potrestán. Žalovaný zdůraznil, že na takovém postupu neshledává pochybení, když současně takový postup potvrdil Městský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 6.9.2011, sp. zn. 11 A 51/2011, a také Nejvyšší správní soud v rozsudku

ze dne 31.1.2011, sp. zn. 4 As 33/2010. Nejvyšší správní soud se v této souvislosti ztotožnil s názorem žalovaného i Městského soudu, že opakované páchaní správních deliktů ze strany prodávajícího je třeba považovat za přitěžující skutečnost. Opakované páchaní správních deliktů nasvědčuje tomu, že předchozí sankce, uložené za správní delikty, nevedly stěžovatele k tomu, aby změnil své chování a přijal opatření, která zajistí, aby ke spáchání správních deliktů nadále nedocházelo. Zohlednění této skutečnosti jako přitěžující není porušením zásady „ne bis in idem“.

[17] Žalovaný dále doplnil úvahy inspektorátu v prvostupňovém rozhodnutí, týkající se povinnosti řádně vyplnit záruční list. Podle žalovaného byla inspektorátem použita příliš stručná úvaha, která byla na úkor její srozumitelnosti. Skutková podstata tohoto deliktu je naplněna nejen tím, že prodávající nesplní zákonem stanovenou povinnost a nevyplní záruční list vůbec, ale i tehdy, pokud záruční list sice vyplní, ale neuvede v něm všechny údaje, které je povinen v záručním listu uvést (řádne, tj. se všemi zákonem stanovenými údaji podle § 620 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“)). Pokud prodávající zákonnou záruku prodlouží pouze svým prohlášením (jednostranným právním úkonem), pak předpokladem platnosti takového úkonu je, že uvedené prohlášení bude písemně potvrzeno v záručním listu. U zákonné záruky platí, že tato platí bez ohledu na to, zda byl záruční list spotřebiteli vydán, popř. zda obsahuje veškeré předepsané náležitosti. U záruky prodloužené je však vydání záručního listu, obsahujícího podmínky a rozsah prodloužené záruky, zcela zřejmou nezbytností, a to z toho důvodu, že údaje o záruce v záručním listě mají konstitutivní povahu a zakládají nárok spotřebitele na uvedený rozsah záruky. Uvedl-li inspektorát v odůvodnění, že byl spáchán správní delikt prodávajícím tím, že nevyplnil záruční list dle § 15 odst. 2 ZOS, a že jeho nevyplněním se dostává spotřebitel do důkazní nouze při uplatnění práva z odpovědnosti za vady výrobku po uplynutí zákonné záruční doby, aniž by svůj závěr blíže vysvětlil, nepřekročil inspektorát rámec úvahy o následku uvedeného deliktu, avšak přílišná stručnost tohoto závěru šla na úkor jeho srozumitelnosti. Proto tyto úvahy žalovaný rozvinul, i když šlo o závěr, o němž nebyly důvodné pochybnosti.

[18] K námitkám, týkajících se přiměřenosti sankce a polehčujících či přitěžujících okolností, žalovaný uvedl, že dojde-li k porušení informačních povinností prodávajícím, nelze z této skutečnosti učinit závěr, že jde o porušení bagatelní. Bagatelní porušení zákona nedosahuje intenzity naplňující skutkovou podstatu správního deliktu, a o taková porušení ve zkoumaném případě rozhodně nešlo. Kontroly byly provedeny v 7 provozovnách prodávajícího, přitom se nenašla ani jedna, kde by žalobce plnil veškeré své povinnosti ve smyslu ZOS. V každé z kontrolovaných provozoven bylo zjištěno porušení povinností prodávajícího. Nikdy nešlo o porušení, které by bylo možno hodnotit jako zcela zanedbatelné. Není pravdou, že ve všech případech šlo pouze o porušení informačních povinností prodávajícího, nýbrž bylo zjištěno i porušení povinností poctivého prodeje a porušení jiných povinností. Bylo prokázáno naplnění skutkové podstaty celkem 6 správních deliktů. Ze 7 kontrolovaných provozoven bylo ve více než jejich polovině spácháno více správních deliktů, v 5 ze 7 provozoven došlo ke spáchání více než jednoho správního deliktu. K rozlišení deliktů podle závažnosti použil zákonodárce jejich rozlišení dle horní hranice sankce (blíže § 24 ZOS). Z tabulky předložené žalovaným v napadeném rozhodnutí, kde byly delikty rozděleny do skupin podle maximální výše pokuty, lze zjistit,

že v každé provozovně byly povinnosti porušeny takovým způsobem, i vzhledem k jeho následkům a okolnostem, že v každé ze sedmi provozoven byla naplněna skutková podstata správního deliktu, za nějž se uloží pokuta do 5 mil. Kč.

[19] Žalovanému je známa zásada subsidiarity trestního postihu. Žalobce vysílá spotřebitelům i dozorovému orgánu negativní signály o úrovni odborné péče, s níž se věnuje nabídce a prodeji výrobků spotřebitelům. Dozorový orgán musí tuto negativní skutečnost odpovídajícím způsobem reflektovat. Před uložením sankce tak musí přihlížet i k existenci recidivy, která je obecně jedním z hledisek pro vyměření sankce. Žalovaný čerpal údaje z přehledu jednotlivých kontrolních akcí u žalobce, které měl k dispozici (pro posouzení recidivy). Z přehledu vyplynulo, že v průběhu roku 2007 inspektorát provedl u žalobce kontroly v jeho provozovnách, při nichž byla zjištěna porušení povinností prodávajícího. V provozovně Kroměříž dne 11.1.2007 porušení § 12 odst. 1 cit. zák., v provozovně Vsetín dne 12.1.2007 porušení povinnosti v § 10 odst. 1 písm. a), d) a § 12 odst. 2 písm. a) cit. zák., za prokázané správní delikty byla uložena úhrnná pokuta ve výši 10.000 Kč. Dne 24.8.2007 bylo kontrolou v provozovně v Uherském Hradišti a dne 7.11.2007 v provozovně ve Vsetíně zjištěno porušení povinnosti v § 12 odst. 2 písm. a) ZOS, za které byla uložena úhrnná sankce ve výši 8 000 Kč. Dne 27.11.2007 byla kontrolou v provozovně v Uherském Hradišti zjištěna porušení § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 12 odst. 2 písm. a) ZOS a dne 18.12.2007 v provozovně ve Vsetíně porušení povinnosti v § 12 odst. 1 ZOS, za které byla uložena úhrnná sankce ve výši 20.000 Kč. Na základě těchto skutečností žalovaný dospěl k závěru, že opakované páchaní správních deliktů ze strany žalobce je třeba považovat za přitěžující skutečnost. Opakované páchaní deliktů nasvědčuje tomu, že předchozí sankce za správní delikty nevedly žalobce k tomu, aby změnil své chování a přijal taková opatření, která zajistí, aby ke spáchání správních deliktů již nedocházelo.

[20] Žalovaný hodnotil výsledky provedené kontroly jako výjimečné, a to nejen tím, že ve všech 7 kontrolovaných provozovnách byla shledána taková porušení povinností, která svojí intenzitou naplňovala skutkovou podstatu správního deliktu, ale ve více provozovnách byl zaznamenán nepříznivý stav, že byl spáchán větší počet správních deliktů (5 ze 7 provozoven). Mimořádně vysoký byl rovněž počet spáchaných správních deliktů (celkem 6). Ve 3 provozovnách ze 7 byly spáchány správní delikty opakovaně, a to nejen z pohledu místa (Uherské Hradiště, Kroměříž, Vsetín), ale šlo i o opakovaný výskyt téhož deliktu dle § 24 odst. 7 písm. h) ZOS (informace o ceně poskytované v rozporu s § 12 ZOS); v případě provozovny Vsetín šlo dokonce o vícenásobné opakování porušení téže povinnosti prodávajícího, které bylo zjištěno při všech předchozích kontrolách (3x) v průběhu jednoho roku a znovu se opakovalo i při kontrole, která je předmětem tohoto přezkumu.

[21] Na základě zásad správního trestání, při respektování základních zásad činnosti správních orgánů, s ohledem na četnost porušených povinností, jejich intenzitě i recidivě u týchž správních deliktů a ve stejných provozovnách, a také s ohledem na další relevantní skutečnosti tohoto případu, při současném respektování právního názoru Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze, žalovaný uvážil, že uložená sankce je přiměřená. V době zhoršených podmínek ekonomického růstu a nestability v sociální oblasti, se řada spotřebitelů orientuje v nabídce výrobků zejména podle jejich cen. To se týkalo rovněž roku 2008, v němž proběhly posuzované kontroly. Porovnáním výsledků kontrol z roku 2007 co do počtu správních deliktů a rozsahu kontrolních zjištění, včetně

výše uložených úhrnných pokut (8.000, 10.000 a 20.000 Kč), s výsledky kontrol, které jsou předmětem tohoto posouzení, má žalovaný za to, že úhrnná pokuta 95.000 Kč uložená v nyní posuzovaném případě nemůže být nepřiměřenou, a to vzhledem k počtu prokázaných správních deliktů, jejich závažnosti, výši nesprávného účtování, a také celkově zjištěnému cenovému rozdílu přes 3.200 Kč. Současne nelze poukazovat pouze na zjištění, že prodávající jen za dvě položky vyúčtoval cenový rozdíl 61 Kč v neprospěch spotřebitele, ale je nutno věnovat zvýšenou pozornost výskytu recidivy. Tento negativní jev prvostupňový správní orgán dostatečně neakcentoval, a proto jej žalovaný musel připomenout, a to i v návaznosti na skutečnost, že institut polehčujících a přitěžujících okolností je jedním z významných prostředků individualizace trestu. Za přitěžující okolnosti se obecně považují taková jednání, kdy pachatel byl v minulosti pro stejný správní delikt už sankcionován, a dále i to, že spáchal více správních deliktů. V posuzovaném případě byly naplněny obě uvedené přitěžující okolnosti, proto k nim musely správní orgány přihlížet.

[22] Žalovaný u nesplnění informační povinnosti podle § 9 odst. 1 ZOS přisvědčil žalobci, že takový případ lze kvalifikovat jako méně závažné porušení zákona, a to nejen vzhledem k jeho ojedinělému výskytu, ale i s přihlédnutím k velikosti případného škodlivého následku, byť šlo o správní delikt ohrožovací, kde škodlivý následek není nezbytnou podmínkou. Přesto k tomu žalovaný uvedl, že výskyt jednoho správního deliktu, který lze zařadit mezi méně závažná porušení, nejen, že není sám o sobě okolností polehčující, ale tato skutečnost nemůže při komplexním hodnocení celého případu (všech kontrolních zjištění) ovlivnit ukládanou sankci směrem k jejímu snížení, a to proto, že silně převažují okolnosti závažné, a tedy přitěžující. K námitkám žalobce, aby byl za polehčující uznán poměr výrobků se zjištěným nedostatkem proti počtu výrobků uváděných do prodeje, žalovaný uvedl, že poměr výrobků, u kterých byl zjištěn nedostatek oproti celkovému počtu výrobků uváděných do prodeje by mohl být hodnocen mezi polehčujícími okolnostmi v případě, pokud by kontrola byla provedena u všech výrobků uváděných do prodeje, což je vzhledem ke kapacitním možnostem dozorového orgánu nerealizovatelné. Výsledky kontroly by i pak měly vypovídací hodnotu pouze ve vztahu ke kontrolované provozovně. Počet provozoven, v nichž byla kontrola provedena, ve vazbě na konkrétní kontrolní zjištění, by už mohl být dostatečně reprezentativní vzorek, a to zejména ve směru k přijímání odpovídajících opatření k nápravě. Taková opatření však musí prodávající realizovat sám v zájmu zkvalitňování svých služeb.

[23] Hodnocení ve prospěch žalobce bylo na uvážení prvostupňového správního orgánu, který kontrolu prováděl, neboť ten může nejlépe zhodnotit, jak kontrolovaná osoba napomáhala správnímu orgánu při objasňování deliktů, či jak se přičinila k odstranění škodlivých následků, event. jaká opatření k nápravě přijala. Žalovaný odmítl žalobcem deklarovaná opatření, spočívající ve vrácení nesprávně účtovaných částek spotřebiteli, pokud ten takový rozpor zjistí. Jde o splnění zákonem stanovené povinnosti vydat bezdůvodné obohacení tomu, na jehož úkor bylo získáno, proto nemůže jít o polehčující okolnost žalobce.

[24] Ve zkoumaném případě správní orgán shledal, že rozsah porušení povinností prodávajícího se oproti předchozí kontrole ještě zvýšil, a tak dospěl k závěru, že předchozí sankce nesplnily žádný z cílů (prevence, represe, výchova), pro které byly uloženy, a že bude třeba zvolit sankci vyšší, a tedy pro prodávajícího citelnější. Povinností prodávajícího

je nejen přijímat účinná opatření k odstranění zjištěných nedostatků, ale také odstraňovat jejich příčiny a škodlivé následky. O takovém postupu však kontrolní zjištění nesvědčilo.

[25] Žalovaný provedl hodnocení jednotlivých správních deliktů: porušení podle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS hodnotil jako závažné, neboť i když šlo jen o dva výrobky, přesto částka účtovaná v neprospěch spotřebitele činila nezanedbatelných 61 Kč; v neprospěch žalobce hodnotil, že nesprávné účtování bylo zjištěno ve dvou provozovnách; ve prospěch bylo možno hodnotit to, že při kontrolách v roce 2007 nebylo nesprávné účtování zjištěno, avšak to neznamenal, že k nesprávnému účtování nedošlo v jiných provozovnách. Správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. c) ZOS hodnotil žalovaný jako méně závažný vzhledem k jeho ojedinělému výskytu, ale i s přihlédnutím k velikosti případného škodlivého následku. Takové hodnocení však není obecně platné, protože mohou nastat případy, kdy nesplnění informační povinnosti prodávajícího bude kvalifikováno jako závažné. Správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. d) ZOS hodnotil žalovaný jako středně závažné porušení vzhledem k druhu výrobků, jichž se prodej bez předepsaného označení týkal. Jako přitěžující okolnost bylo třeba vzít v úvahu tu skutečnost, že šlo o správní delikt zjištěný opakovaně, jak o tom svědčily i výsledky kontrol provedených v roce 2007. Správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. g) ZOS byl žalovaným hodnocen jako závažný vzhledem k významu zájmu, který je chráněn, ale i proto, že byl zaznamenán opakovaný výskyt (recidiva), a to dokonce ve stejné provozovně, jako při kontrole v roce 2007. Správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. h) ZOS hodnotil žalovaný jako velmi závažný, přitom důvody k tomu zopakoval tak, že delikt byl zaznamenán v různých modifikacích (§ 12 odst. 1 nebo § 12 odst. 2 písm. a) ZOS ve všech provozovnách prodávajícího, cenové rozdíly dosáhly celkové částky přesahující 3.200 Kč a pohybovaly se u jednotlivých výrobků v rozmezí od 5 až do 200 Kč za výrobek. U tohoto deliktu byla zaznamenána jak recidiva prostá, tak několikanásobná. Právní úprava tomuto deliktu přisuzuje vysoký stupeň ochrany, srovnatelný s porušením právní povinnosti např. zákazu nekalých obchodních praktik nebo porušení poctivosti prodeje. I žalovaný zde vnímá určitou propojenost mezi několika delikty v § 3 písm. c) a § 12 odst. 2 písm. a) ZOS, kterou je možno vyjádřit i tak, že dělicí linii vytváří okamžik, kdy výrobek prochází pokladnou a nesprávná informace o ceně dostane nový rozměr. Správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. m) ZOS hodnotil žalovaný jako méně závažný nejen vzhledem k ojedinělosti jeho výskytu, ale i sama právní úprava tomuto správnímu deliktu, resp. ohrožení zájmů, nepřisuzuje tak vysoký stupeň ochrany (za delikt lze uložit pokutu do 1.000.000 Kč), a z kontrol provedených v roce 2007 není zřejmé, že by byla zaznamenána jeho opakovanost. V případě naplnění této skutkové podstaty má spotřebitel více možností domoci se nápravy a svědčí mu i delší časový prostor.

[26] Žalovaný konstatoval, že inspektorát postupoval při úvaze o výši pokuty zcela správně, když přihlédl k počtu zjištěných správních deliktů, vzal v úvahu jejich závažnost i opakovaný výskyt porušení právních povinností, který svědčil o nedůsledném přístupu prodávajícího k nápravě správním orgánem vytýkaných nedostatků. Z toho vyplynul logický závěr, že dříve uložené sankce (za porušení zjištěná v roce 2007) nesplnily svůj účel výchovný ani preventivní. Uložená sankce za všechny výše uvedené správní delikty je tak zcela adekvátní porušení právních povinností a ani žalovaný neshledal žádné důvody k jejímu snížení. Kontrola provedená v 7 provozovnách žalobce odhalila mnohem větší množství nedostatků, než je při obdobných kontrolách prodejních řetězců obvyklé.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[27] Proti rozhodnutí podal žalobce včas žalobu. Namítl, že pro potvrzení rozhodnutí inspektorátu žalovaným nebyly splněny podmínky. Žádné z rozhodnutí nemá zákonné náležitosti a obě jsou nepřezkoumatelná, spočívají na nesprávném právním posouzení věci, jsou v rozporu se skutečným stavem věci, nemají oporu ve spisech. Uložená pokuta je nepřiměřená.

[28] Žalobce v čl. IV. žaloby specifikoval námitky směřující proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, avšak v závěru čl. V. žaloby uvedl, že námitky specifikované v čl. IV vztahuje i na žalovaného. Soud proto uvedený požadavek žalobce vzal v úvahu. Žalobce uvedl, že zákonná kritéria nebyla posuzována objektivně a v důsledku toho byla uložena nepřiměřená pokuta. Žalobce především chtěl zdůraznit okolnosti, které správní orgány přičítaly k jeho tíži a v jeho neprospěch. Šlo zejména o protiprávní jednání u porušení § 3 písm. c) ZOS, že žalobce nezajistil soulad cen v počítačovém systému na pokladně a cen na cenovkách u výrobků ve 2 ze 7 kontrolovaných prodejen, což bylo hodnoceno jako závažné porušení s vlivem na zvýšení pokuty, ačkoliv správnost účtování byla zkontrolována u 102 druhů výrobků a závada zjištěna pouze u 2 druhů výrobků. Tato argumentace je dle žalobce nesprávná a nelogická. Podle žalobce se mělo vycházet z rozsahu inspekčního zjištění co do počtu druhů nevyhovujících výrobků ve vztahu k množství druhů kontrolovaných výrobků, a dále z počtu prodejen se zjištěním ve vztahu k celkovému počtu kontrolovaných prodejen. Počet 2 ze 7 kontrolovaných prodejen a počet 2 ze 102 kontrolovaných druhů výrobků není dle žalobce tak vysoký, aby měl rozhodující vliv na zvýšení pokuty. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Uvedený výklad je nesprávný a nemůže být přítěžující okolností. Taktéž odůvodnění rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné a právně nesprávné. Počet 2 druhů výrobků se zjištěním ze 120 druhů výrobků kontrolovaných odpovídá necelým 2 % z celkového počtu druhů kontrolovaných výrobků, což nelze považovat za závažné porušení právní povinnosti. Použité srovnání a vykládání otázky závažnosti je dle žalobce nepřijatelné, protože porušení informační povinnosti uvedenému srovnání ani typově neodpovídá.

[29] Dle žalobce je zcela zásadní, že procentuálně jde o velmi malé množství z celkového počtu výrobků prodávaných žalobcem, které byly předmětem kontroly, a velmi malý počet prodejen se zjištěním oproti počtu prodejen kontrolovaných a celkovému počtu prodejen, které žalobce provozuje, což žalobce považuje ve věci za zásadní. To, že byl nedostatek zjištěn jen u velmi malého počtu výrobků a v malém počtu prodejen považuje žalobce za rozhodné. Poměr výrobků, o kterých byl zjištěn nedostatek, oproti celkovému počtu výrobků uváděných žalobcem do prodeje, a dále počet prodejen, ve kterých byl zjištěn nedostatek, oproti celkovému počtu prodejen, které žalobce provozuje, je dle žalobce nutno jemu přičítat jako polehčující okolnost.

[30] Žalobce dále vytknul prvoinstančnímu orgánu (a rovněž žalovanému), že naprosto nepřijatelně přičítá k tíži žalobce protiprávní jednání, kterých se dopustil v minulosti s odůvodněním, že opakující se protiprávní jednání naznačuje nedostatek v systému kontrolní činnosti účastníka řízení, a že dříve uložené sankce za protiprávní jednání nesplnily předpokládaná očekávání, neboť nebyly dostatečně odrazující. Podle žalobce však nelze brát k jeho tíži skutečnost, že se obdobného jednání dopustil již v minulosti, když za

toto již byl potrestán, a nelze ho tak za totéž sankcionovat znovu. Správní trestání nezná pojem recidivy. Prvoinstanční orgán neprokázal, že by se jednalo o trvalý delikt, aby zjištění dřívějších kontrol mohl zahrnout do hodnocení projednávané věci. Jestliže pak chtěl žalobce v nyní projednávané věci postihnout i za minulé delikty, měl předchozí pravomocná rozhodnutí o deliktech zrušit a uložit za všechny delikty jeden souhrnný trest.

[31] Pokud jde o následek protiprávního jednání dle ust. § 3 písm. c) ZOS, který vzal prvoinstanční orgán v úvahu v neprospěch žalobce z důvodu nesprávného účtování, kdy spotřebiteli měla vzniknout přímá škoda, jejíž celková hodnota činila 61 Kč, pak tento závěr je dle žalobce právně nesprávný, jelikož skutečnou škodou se rozumí újma, spočívající ve zmenšení majetkového stavu poškozeného a reprezentující majetkové hodnoty, které bylo nutné vynaložit, aby došlo k uvedení věci do předešlého stavu (rozsudek Nejvyššího soudu č. R 55/71, str. 151). Skutečnost, že došlo k nesprávnému cenovému označení výrobku oproti jeho skutečné ceně tak, jak byla zadána v pokladním systému, nemůže být dle žalobce škodou, posouzení uvedeného jednání jako škody bylo právně nesprávné.

[32] Žalobce označil za nesprávnou úvahu prvoinstančního orgánu (rovněž žalovaného), že pokud spotřebitel neupozorní na nesprávnost účtování ihned, je odstranitelnost škody problematická. Podle žalobce se totiž může spotřebitel obrátit na pracovníka informací ohledně vzniku uvedeného rozdílu a po vrácení výrobku mu budou ihned peníze vráceny. Podle žalobce jde o neúplné zjištění skutkového stavu, které vedlo prvoinstanční orgán ke zvýšení pokuty.

[33] Žalobce dále označil za hypotézu a fabulaci závěr prvoinstančního orgánu, který nemá oporu v provedeném dokazování a je v rozporu se skutečným stavem, který se týkal úvahy o tom, že pokud pracovník žalobce řádně nevyplní záruční list, dostává se spotřebitel do důkazní nouze při uplatnění práva z odpovědnosti za vady výrobku po obecné záruční době, což bylo vzato v úvahu v neprospěch žalobce. Žalobce s tímto nesouhlasil.

[34] Podle žalobce byla věc hodnocena a rozhodována pouze jednostranně v neprospěch žalobce. Prvoinstanční orgán nehodnotil skutečnosti jak v neprospěch, tak i ve prospěch žalobce. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je zmíněno více případů, v nichž orgán hodnotil skutečnost ve prospěch žalobce, anebo některá jednání uznal za méně závažná, než z odůvodnění rozhodnutí předchozích (před jejich zrušením buď odporem, nebo odvolacím orgánem a vrácení věci zpět prvoinstančnímu orgánu), přesto se výše pokuty nezměnila. Pokud by opravdu byly hodnoceny skutečnosti ve prospěch žalobce, pak by nutně muselo dojít ke změně výše pokuty. Skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce byly prvoinstančním orgánem účelově bagatelizovány a docházelo k účelovosti postupu tohoto orgánu. V důsledku nesprávného postupu prvoinstančního orgánu došlo k uložení pokuty, která je zcela nepřiměřená. Nepřiměřená je i proto, že žalobci bylo ve všech případech vytýkáno pouze porušení informační povinnosti, žalobce považoval přitom za nesporné, že jde o povinnost, která typově patří k povinnostem, jejichž porušování lze považovat za méně závažné. A konečně nepřiměřenost pokuty spatřoval rovněž v tom, že šlo o malé množství výrobků, u nichž byl zjištěn nedostatek, a to v poměru k celkovému počtu kontrolovaných výrobků, jakož i k celkovému počtu výrobků uváděných žalobcem do prodeje, a dále, že šlo o malé množství prodejen, v nichž došlo k protiprávnímu jednání v poměru k celkovému počtu kontrolovaných prodejen.

[35] Podle žalobce se ani žalovaný řádně nezabýval odvolacími námitkami a dostatečně se s nimi nevypořádal. Žalobce rozporoval sdělení žalovaného na str. 9 jeho rozhodnutí, že „nemohl ponechat bez povšimnutí ani skutečnost, že původ ani důvody v kontrolních protokolech uvedených rozdílů odvolatel správnímu orgánu nijak nevysvětlil“. Žalobce k tomu doplnil, že k podání vysvětlení nebyl vyzván, vysvětlení nebyl povinen podat, a proto nelze přihlížet k tomu, že to neučinil při rozhodování o výši pokuty.

[36] Žalobce rovněž žalovanému vytkl, že na str. 10 napadeného rozhodnutí uvedl, že „bez vlivu na správní uvážení o výši ukládané sankce pak nemůže zůstat ani skutečnost, že prodávající neinformuje dozorový orgán o přijatých opatřeních k odstranění prokázaných nedostatků, pokud taková opatření vůbec přijímá a realizuje“. Žalobce opět poukázal, že nejde o zákonnou povinnost žalobce a správní orgán ani v protokolu neuvedl, že by toto od žalobce požadoval. Žalobce tak nebyl povinen podat uvedenou zprávu, a pokud by tak učinil, konal by nad rámec svých zákonných povinností. Nebyla-li žalobci uložena určitá povinnost, nelze pak k jeho tíži přihlížet k tomu, že tato nebyla splněna. Úvahu žalovaného tak žalobce označil za nesprávnou.

[37] Žalobce dále označil tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, týkající se ekonomické krize v roce 2008, za nepravdivé. Ekonomická krize měla v České republice v září roku 2008 minimální dopady. O výrazných projevech lze hovořit až ve 4. čtvrtletí roku 2008. Žalovaný tak opírá svá tvrzení o nepravdivé skutečnosti, o nichž nevedl dokazování, a které nemají oporu ve spise.

[38] Žalobce dále vytkl žalovanému, že se dostatečně nevypořádal s jeho námitkou týkající se porušení informační povinnosti. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí krátce zabýval možností překvalifikace správního deliktu na porušení zákazu nekalých obchodních praktik, když prodávající použije klamavou obchodní praktiku. Podle žalobce však v daném případě nešlo o takové porušení, nýbrž jen o porušení informační povinnosti. Proto nelze hodnotit možné překvalifikování správního deliktu nebo ani to, že by k tomu mohlo dojít velmi snadno. Úvaha žalovaného byla nesprávná. Žalovaný na str. 17 napadeného rozhodnutí uvedl, že „kontrola provedená v 7 provozovnách odhalila mnohem větší množství nedostatků, než je při obdobných kontrolách prodejních řetězců obvyklé“. Žalobci však není zřejmé, co je při kontrolách obvyklé.

[39] Při hodnocení hlediska závažnosti správních deliktů se nelze opírat pouze o maximální výši pokuty, hledisku závažnosti je třeba podřazovat a v tomto rámci i hodnotit konkrétní okolnosti případu. Pouze tak lze určit závažnost konkrétního jednání.

[40] Podle žalobce bylo v dané věci porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Od uložení pokuty prvoinstančním orgánem již uplynuly 3 roky. Tento časový odstup způsobuje, že trest již nemůže mít preventivní povahu, ale jen represivní. Trest za porušení povinností měl být uložen rychle a bezodkladně, aby potrestání bylo efektivní svojí neodvratitelností. V dané věci byla opakovaně porušována zásada rychlosti a hospodárnosti. Např. nové správní rozhodnutí bylo vydáno až po 3 měsících od vydání zrušovacího rozsudku Městského soudu v Praze. Takové lhůty nesplňují dle žalobce požadavek bezodkladnosti ani přiměřenosti.

[41] V dané věci byla opakovaně vydávána nezákonná rozhodnutí, v jednotlivých rozhodnutích bylo vždy měněno pouze odůvodnění, ale výše pokuty zůstala stejná, což se žalobci jeví jako účelové. Vzhledem k době, která uplynula od vydání prvoinstančního rozhodnutí, došlo též k novelizaci ZOS. Rovněž ve správním trestání platí zásada, že rozhodnutí, které za účinnosti nového práva ukládá trest podle práva starého, se musí vypořádat s otázkou, zda nové právo převzalo staré skutkové podstaty, a zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle práva starého. Rozhodnutí, které se s touto otázkou nevypořádá a zcela ji pomine, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, č.j. 6 A 126/2002-27). Pro absenci správní úvahy o porovnání obou úprav je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[42] Žalovaný v dané věci porušil zásadu dvouinstančnosti správního řízení a odňal žalobci právo na řádné projednání věci. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby zrušil obě napadená správní rozhodnutí (prvostupňové i druhostupňové správní rozhodnutí).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[43] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 5.6.2012 soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. Vzhledem k tomu, že se podaná žaloba z převážné části obsahově kryla s argumentací žalobce v průběhu správního řízení, odkázal žalovaný na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů vydaných ve věci, včetně hodnocení důkazů založených ve spisu. Žalované rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věc, bez existence procesních vad s dopadem na zákonnost či správnost vydaného rozhodnutí. Žalovaný proto ve vyjádření již jen doplnil několik poznámek.

[44] Žalovaný zcela odmítl námitky žalobce týkající se nezákonnosti napadených rozhodnutí. Při přezkoumání rozhodnutí prvostupňového správního orgánu žalovaný neshledal nesoulad tohoto rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy, přitom správnost přezkoumával zejména v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Přitom postupoval v souladu s platnou právní úpravou (§ 89 odst. 2 správního řádu). Žalobce z velké části napadal v žalobě postup prvoinstančního správního orgánu, ačkoliv podle § 69 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, a to především s přihlédnutím k tomu, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bylo žalovaným v odůvodnění poměrně obsáhle doplněno a upřesněno.

[45] Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že při hodnocení závažnosti spáchaného správního deliktu porušení povinnosti poctivého prodeje podle § 3 ZOS měl správní orgán vycházet z počtu prodejen se zjištěním ve vztahu k celkovému počtu kontrolovaných prodejen (tedy 2 : 7). Výskyt nesprávného účtování ve 2 ze 7 kontrolovaných prodejen, tj. v 28,57 % je dostatečně alarmující, stejně tak jako finanční částky nesprávně účtované k tíži spotřebitelů. Žalovaný nesdílel přesvědčení žalobce, že pokud opravdu by byly hodnoceny skutečnosti ve prospěch žalobce, pak že by došlo ke snížení pokuty. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že uložená pokuta byla nepřiměřená. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že porušení informační povinnosti patří typově k povinnostem, které lze považovat za méně závažné. Informačních povinností prodávajícího (§ 9 – 13 ZOS) je celá řada. Žalovaný neshledal pochybení v postupu správního orgánu, který uložil pokutu ve výši 95.000 Kč, a to

i s ohledem na základní zásady činnosti správních orgánů (§ 2 – 8 správního řádu), a neměl ani pochybnosti o tom, že správní orgán dbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i tomu, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Pokud bylo v dané věci prokázáno naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. h) ZOS, a to na každé ze 7 kontrolovaných prodejen žalobce, pak tuto skutečnost nelze považovat za bagatelní. Pokud se zjištěné cenové rozdíly pohybovaly od 5 do 200 Kč u výrobků (vždy v neprospěch spotřebitele) a v součtu překročily částku 3.200 Kč, pak se žalovaný nemůže ztotožnit s názorem žalobce, že šlo o zanedbatelné odchylky vzhledem k celkovému počtu výrobků nabízených spotřebitelům. Jednou z polehčujících okolností, k nimž správní orgán přihlíží, je i to, jak aktivně žalobce při kontrole vystupuje a jak spolupůsobí při zjišťování a odstraňování nedostatků. Má-li pozitivní přístup k prováděné kontrole, pak má dostatek časového prostoru na to, aby na kontrolní zjištění reagoval, např. tím, že konzultuje, popř. realizuje svá opatření, a to aniž by byl kontrolním orgánem k tomu vyzván. Pokud mu určitá povinnost nebyla uložena, pak účastníka řízení nelze za její nesplnění sankcionovat. Jiná je však úloha polehčujících a přitěžujících okolností. Pokud se mezi polehčující okolnosti řadí přístup kontrolované osoby, zejména její aktivní podíl na odstraňování příčin nedostatků, pak je zřejmé, že bez vlivu na správní uvážení o výši sankce nemůže zůstat skutečnost, že kontrolovaná osoba zaujímá zcela pasivní postoj v průběhu kontroly i ke kontrolním zjištěním a její celkový přístup se nese v duchu bagatelizování kontrolních zjištění. Účelové bagatelizování výsledků provedených kontrol ze strany žalobce není na místě. Žalovaný se také důrazně ohradil proti tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když tento závěr především opíral o důvody, které s napadeným rozhodnutím nesouvisí, byly zjevně převzaty z jiné jeho žaloby. Šlo o námitku novelizace ZOS a uplynutí delší doby od vydání prvoinstančního rozhodnutí, což mělo mít za následek, že měla být v rozhodnutí porovnána starší úprava s novou právní úpravou, jinak nevypořádá-li se s těmito rozdíly, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Podle žalovaného se však tvrzená novelizace ZOS nemůže předmětného případu týkat. Kontroly v prodejnách proběhly v období od 4.9. do 1.10.2008. Do poloviny roku 2012 byl ZOS od doby kontrol novelizován 10x, přitom žádná z novel předmětného zákona neměla vliv na konstrukci skutkových podstat a nyní posuzovaných správních deliktů, přitom nedošlo ani ke změnám ve výši sankcí.

[46] Žalovaný nepokládal žalobní argumentaci za důvodnou, a proto soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[47] Zdejší soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí inspektorátu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[48] V daném případě žalobce učinil předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání jiného správního deliktu dle zákona o ochraně spotřebitele.

[49] Pokud jde o obecně uplatněné žalobní body, soud je neshledal důvodnými, rozhodnutí správních orgánů jsou po formální i obsahované stránce v souladu se zákonem. Nepostrádají

žádnou ze zákonných náležitostí. Výroky rozhodnutí o jiných správních deliktech přitom splňují i požadavky kladené i na tento typ rozhodnutí judikaturou (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73, ve věci „AQUA Servis, a.s.“, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Rovněž tak nelze rozhodnutí žalovaného považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný se pečlivě zabýval odvoláním žalobce a ve svém rozhodnutí se detailně vyjádřil ke všem odvolacím námitkám. Žalobní námitky pak vesměs kopírovaly odvolací námitky.

[50] Žalobce v žalobě napadá postup prvostupňového správního orgánu, ačkoliv je z obou přezkoumávaných správních rozhodnutí zřejmé, že rozhodnutí inspektorátu bylo následně odvolacím orgánem upřesněno a doplněno (odůvodnění rozhodnutí). V této souvislosti soud neshledal, že by došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Uvedená zásada předpokládá, že správní řízení probíhá ve dvou stupních, tedy, že řízení a rozhodnutí správního orgánu 1. stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu. Tak tomu bylo i v posuzovaném případě. Žalovaný využil možnosti mu dané v § 90 odst. 1 písm. c) /věty 4. za středníkem/ správního řádu z roku 2004, podle kterého je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnil odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění. Na základě uvedeného ustanovení žalovaný upřesnil a doplnil úvahy prvostupňového správního orgánu (odůvodnění jeho rozhodnutí). Reagoval tak jednak na odvolací námitky a jednak okolnosti příliš stručně sdělené prvoinstančním správním orgánem podrobněji rozvedl s ohledem na potřebu jejich srozumitelnosti. V žádném případě se nejednalo o porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Správnost takového postupu odvolacího orgánu vyplývá i z dosavadní soudní judikatury (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.3.2013, č.j. 4 As 10/2012-48, podle něhož je odvolací orgán oprávněn, i v případě, že zamítne odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdí, provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné). Obdobný přístup lze shledat rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.2.2013, č.j. 6 Ads 134/2012-47. Žalovaný v posuzovaném případě řádně přezkoumal rozhodnutí správního orgánu 1. stupně na základě odvolacích námitek, neshledal pochybení, ztotožnil se s hodnocením věci tak, jak to uvedl inspektorát s tím, že hodnocení zpřesnil a doplnil zejména v reakci na uplatněné odvolací námitky. Žalovaný své závěry řádně a detailně odůvodnil, odvolací námitky, kterými se žalovaný detailně zabýval, předurčily rozsah přezkumu a obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného, žalovaný se zabýval s ohledem na použitou právní úpravu všemi skutečnostmi, které měly vliv na uložení pokuty i její výši. Žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

[51] S ohledem na výše uvedené vyplývá, že rozhodnutí žalovaného není nezákonné proto, že potvrdilo prvostupňové správní rozhodnutí. Pro potvrzení rozhodnutí inspektorátu naopak byly splněny zákonem stanovené podmínky. Není pravdou, že by prvostupňový správní orgán postupoval při posuzování zákonných kritérií neobjektivně, a že v důsledku toho pak byla uložena nepřiměřená pokuta. Žalobce především nesouhlasil s okolnostmi, které byly žalobci přičítány k jeho tíži nebo v jeho neprospěch. Ve vztahu k porušení § 3 písm. c) ZOS žalobce vytýkal použité hodnocení, že „žalobce nezajistil ve 2 ze dne 7 kontrolovaných prodejen soulad cen na pokladně a na cenovkách, což bylo hodnoceno jako závažné porušení právních povinností s rozhodujícím vlivem na zvýšení pokuty, přesto, že účtování

bylo zkontrolováno celkem u 102 druhů výrobků a závada byla zjištěna pouze u 2 druhů. Podle žalobce šlo o nelogickou a věcně nesprávnou argumentaci. K tomu soud uvádí, že žalovaný předmětnou argumentaci prvostupňového správního orgánu napravil a zpřesnil, zejména na str. 7 a 8 odst. (11), a přitom dle soudu se jedná o naprosto logické hodnocení žalovaného za použití zcela správných a nikoliv rozporných úvah. Žalobce se k tomu dále vyjádřil tak, že takový vliv na zvýšení pokuty považoval za nelogický, protože měl být posuzován počet druhů nevyhovujících výrobků ve vztahu k množství druhů kontrolovaných výrobků, včetně počtu prodejen s negativním zjištěním ve vztahu k celkovému počtu kontrolovaných prodejen. Zdejší soud k tomu doplňuje, že žalovaný vyvrátil i tyto pochybnosti žalobce a k uvedenému se vyjádřil na str. 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí a objasnil své hodnocení těchto kontrolních zjištění, popř. zjištění prvostupňového správního orgánu. To se týkalo i názoru žalobce v rámci uvedené námitky, že počet 2 ze 7 kontrolovaných prodejen a počet 2 ze 102 kontrolovaných druhů výrobků není dle žalobce tak vysoký, aby měl rozhodující vliv na zvýšení pokuty. Soud k této námitce uzavírá, že žalovaný se k uvedenému zcela jasně vyjádřil (jak bylo výše uvedeno) a event. nejasnosti z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí napravil. Žalovaný k tomu mimo jiné uváděl, že se nelze zaměřit pouze na jeden pohled a všemi ostatní úvahy pominout. U hodnocení závažnosti deliktu je třeba se vypořádat nejen s počtem výrobků, u nichž bylo zjištěno porušení, ale současně se musí vzít v úvahu i výše cenového rozdílu, který např. nesprávným účtováním vznikl. Je tedy třeba posuzovat konkrétní porušení v jeho komplexnosti, protože opačný přístup, např. pouhého srovnání dvou závažných druhů výrobků s počtem kontrolovaných výrobků by mohlo svádět k závěrům o nezanedbatelnosti porušení, přitom takový postup by byl ve zjevném rozporu s účelem ZOS, který žalovaný nemůže za žádných okolností akceptovat. Žalovaný proto odmítl žalobcův zjednodušující pohled na uvedenou problematiku, vedoucí k bagatelizaci a relativizaci kontrolních zjištění (dále viz odst. (26) na str. 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného). S uvedeným se soud zcela ztotožnil.

[52] Pokud žalobce namítal nepřezkoumatelnost prvoinstančního správního rozhodnutí proto, že v odůvodnění rozhodnutí není vysvětlen důvod, proč počet závad např. u dvou druhů výrobků na jedné prodejně je horší, než počet závad u jednoho druhu výrobků na dvou různých prodejnách. Dle žalobce jde o výklad nesprávný a nemůže jít o přítěžující okolnost. Soud k tomu uvádí, že se uvedené tvrzení nezakládá na pravdě, stejně tak jako když žalobce tvrdil, že k porušení došlo pouze u 2 provozoven z 7 kontrolovaných provozoven. Ze str. 12 odst. (19) odůvodnění rozhodnutí žalovaného totiž vyplývá, že ve všech 7 kontrolovaných provozovnách bylo zjištěno porušení povinností prodávajícího a v každé ze 7 provozoven byla naplněna skutková podstata správního deliktu, za který se uloží pokuta do 5 mil. Kč. Dokonce bylo možno konstatovat, že v 5 ze 7 provozoven došlo ke spáchání více než jednoho správního deliktu. Soud nespatřuje závažnost v hodnocení žalovaného, žalovaný naopak velmi jasně rozebral a odstranil případné nedostatky odůvodnění prvostupňového správního orgánu. V této souvislosti soud odmítá tvrzení žalobce, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné a věcně i právně nesprávné právě na základě uvedených skutečností. K námitce žalobce, že počet 2 druhů výrobků se zjištění ze 120 druhů výrobků kontrolovaných nelze považovat za závažné porušení právní povinnosti, soud uvádí, že se k obdobné odvolací námitce tímto tvrzením žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí již zabýval (str. 7-8 odst. (11)), a přesně vysvětlil, proč tento zjednodušující

pohled žalobce nelze vzít v potaz. Správní orgány nemohly při hodnocení závažnosti deliktu vycházet pouze z počtu výrobků, u nichž došlo k nesprávnému účtování, ale i z výše cenového rozdílu, a nejen v jeho nominální hodnotě, ale též v poměru ke sjednané ceně, o kolik došlo k navýšení. Už jen za dvě nesprávná účtování, tedy dvě položky, vznikl cenový rozdíl 61 Kč v neprospěch spotřebitele. Právě i z tohoto pohledu, tedy vzniku vyššího cenového rozdílu, byť při pouhých dvou výrobcích, je třeba hodnotit závažnost porušení. Jde-li u dvou výrobků o nesprávné účtování s cenovým rozdílem ve výši 61 Kč neprospěch spotřebitele, jde nepochybně o skutečnost závažnou, které v komplexním hodnocení rozhodně nelze přisoudit postavení okolnosti polehčující, nýbrž naopak okolnosti přitěžující. Přitom údaj o ceně u nabízeného výrobku je jedním z velmi důležitých kritérií pro spotřebitele, které je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování o tom, zda učiní obchodní rozhodnutí. Žalovaný jednoznačně odmítl přístup žalobce, který bagatelizoval závažné porušení právních povinností (str. 7-8 odst. (11) a str. 10 odst. (6) a str. 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného). Obdobné námitky žalobce označil žalovaný již v napadeném rozhodnutí za nedůvodné a své závěry o tom blíže vysvětlil. Žalobcem kladenou otázku, jak by prvoinstanční orgán hodnotil případ, pokud by šlo o výrobky nebezpečné či zdraví škodlivé, u nichž by bylo třeba porušení právních povinností považovat za závažné až velmi závažné, musí soud odmítnout jako hypotetickou, kterou nelze řešit v daném soudním řízení, protože soud přezkouvává napadené rozhodnutí žalovaného, které existuje a je v právní moci, popř. poskytuje jeho konkrétní výklad a výklad aplikovaných právních předpisů. Soud neshledává postup žalovaného ani jím vydané rozhodnutí za závadná nebo nepřezkoumatelná, naopak žalovaný vše podstatné v napadeném rozhodnutí objasnil.

[53] Pokud jde o další obdobné žalobní námitky, kdy žalobce poukazoval na pochybení inspektorátu (prvoinstančního správního orgánu), pak tak činil shodným způsobem, jak to učinil již v odvolání. Soud se v plném rozsahu ztotožnil s tím, jak se k těmto námitkám vyjádřil žalovaný v napadeném rozhodnutí, a proto i v další části odůvodnění rozhodnutí bude odkazovat na příslušné odstavce odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[54] Pokud se žalobce domáhá srovnávání podle něj malého množství výrobků se zjištěním celkového počtu výrobků prodávaných žalobcem, jakož i celkového počtu výrobků, které byly předmětem kontroly nebo malého počtu prodejen se zjištěním oproti počtu kontrolovaných prodejen a dále oproti počtu prodejen, které žalobce provozuje, pak k tomu soud uvádí, že ve všech prodejnách kontrola neproběhla, a také neproběhla kontrola všech výrobků prodávaných žalobcem, nýbrž jen namátkou vybraného zboží a jen v provozovnách, které náhodně dozorový orgán zvolil ke kontrole. Žalobce se tak domáhá srovnávání, které nelze provést, protože tímto způsobem ani kontrola neprobíhá. Kontrola má být neočekávaná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně žalobci vysvětlil, proč nemohl vzít v úvahu tvrzení žalobce, že nedostatek byl zjištěn jen u velmi malého počtu výrobků a jen v malém počtu prodejen (odst. (19) na str. 12; odst. (24) na str. 14; odst. (26) na str. 15). Žalovaný rovněž žalobci vysvětlil, proč poměr výrobků, u kterých byl zjištěn nedostatek oproti celkovému počtu výrobků prodávaných žalobcem, a totéž srovnávání u prodejen, nelze přičítat žalobci jako jemu polehčující okolnost (např. na str. 7 odst. (11)). Zamýšlel-li se žalobce nad tím, zda porušení u nepatrného počtu výrobků ve vztahu k celkovému počtu, může být natolik závažný, aby mohlo být usouzeno na to, že má

rozhodující vliv na zvýšení pokuty. Žalovaný k tomu mimo jiné na str. 15 odst. (26) uvedl, že výskyt jednoho méně závažného porušení nemůže být samo o sobě polehčující okolností a nemůže při komplexním hodnocení ovlivnit ukládanou sankci směrem k jejímu snížení za situace, pokud ve zkoumaném případě silně převažovaly okolnosti závažné, a tedy přitěžující. Žalovaný jednoznačně v odůvodnění napadeného rozhodnutí svůj přístup k hodnocení posuzovaného případu vysvětlil a potvrdil tak rovněž přiměřenost uložené pokuty (mimo jiné str. 14 a 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Soud se s tímto ztotožnil.

[55] Soud dále považuje za nedůvodnou námitku žalobce, že prvoinstanční správní orgán mu nepřipustně přičítá k tíži protiprávní jednání, kterých se dopustil v minulosti, protože za tyto již byl potrestán, a tak jej nelze sankcionovat znovu, protože správní trestání pojem recidivy nezná a tuto skutečnost proto nelze brát k tíži žalobce. Žalobce proto navrhoval i dřívější pravomocná rozhodnutí zrušit a za všechny delikty uložit jeden souhrnný trest.

[56] Soud k uvedené námitce uvádí, že opakované páchání správních deliktů ze strany žalobce je třeba považovat za přitěžující skutečnost (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2011, sp. zn. 4 As 33/2010). Z dosavadní soudní judikatury totiž vyplývá, že opakované páchání správních deliktů nasvědčuje tomu, že předchozí sankce uložené za správní delikty nevedly stěžovatele k tomu, aby změnil své chování a přijal opatření, která zajistí, aby ke spáchání správních deliktů již nadále nedocházelo. Zohlednění této skutečnosti jako přitěžující není porušením zásady „ne bis in idem“, protože účastník řízení je ukládán trest pouze za správní delikty, které byly zjištěny v daném správním řízení a nikoliv za správní delikty, kterých se dopustil již dříve. Žalovaný se stejným názorem věnoval recidivě v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to na str. 10 odst. (17), na str. 11, na str. 15 odst. (25) a na str. 16 odst. (28). S uvedenou námitkou se žalovaný řádně a v souladu s právními předpisy vypořádal. V daném případě není důvodu rušit předchozí pravomocná rozhodnutí o deliktech a ukládat jeden souhrnný trest za všechny delikty, neboť v nyní přezkoumávaném případě je přihlíženo k recidivě, tedy opakování páchání správních deliktů, jen k jako přitěžující okolnosti žalobci a nejde o posuzování dalšího správního deliktu nebo přesněji trvajícího deliktu.

[57] Za právně nesprávný žalobce označil závěr prvoinstančního orgánu, který v neprospěch žalobce vzal vznik přímé škody spotřebiteli z důvodu nesprávného účtování, a to při posuzování následku protiprávního jednání, kdy měla celková hodnota škody činit 61 Kč. Podle žalobce se skutečnou škodou rozumí újma, spočívající ve zmenšení majetkového stavu poškozeného a reprezentující majetkové hodnoty, které bylo nutno vynaložit, aby došlo k uvedení věci do předešlého stavu (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu pod č. R 55/71, str. 151). Nesprávné cenové označení výrobku proti jeho skutečné ceně v pokladním systému nemůže být dle žalobce škodou. Soud k tomu uvádí, že obdobné závěry v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného nenašel (viz odst. 11-14 napadeného rozhodnutí žalovaného). Žalovaný se vyhnul použití termínů – škoda, přímá škoda, popř. újma. Jednoznačně uvádí účtovaný cenový rozdíl minus 61 Kč v neprospěch spotřebitele, tj. jde o částku, o kterou by navíc spotřebitel přišel při takto vadném účtování zakoupených výrobků, oproti tomu, kdy by byla účtována cena deklarovaná na cenovce u zboží, která fakticky ovlivňovala rozhodování spotřebitele (rovněž odst. (25) na str. 14-15 odůvodnění rozhodnutí žalovaného). Prvostupňový správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uváděl, že

mohla vzniknout přímá újma (peněžní rozdíl), jehož hodnotu představovala částka 61 Kč (11 Kč + 50 Kč). Prvoinstanční orgán v této souvislosti rovněž připomněl problematickou odstranitelnost uvedeného deliktu a závažnost tohoto charakteru porušení právních povinností, které muselo logicky mít vliv na zvýšení pokuty. Námitka žalobce tak nebyla důvodná.

[58] V případě správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS vzal správní orgán v úvahu následek, kdy v důsledku nesprávného účtování vznikla spotřebiteli při kontrolním nákupu přímá újma o celkové výši 61 Kč (peněžní rozdíl 11 Kč + 50 Kč). Uvedené zjištění muselo mít vliv na zvýšení pokuty, šlo o účtování v neprospěch žalobce, a negativně bylo hodnoceno i to, že neupozorní-li spotřebitel na chybu v účtování ihned při placení, je odstranitelnost takové újmy problematická.

[59] Soud musí dále odmítnout námitku žalobce týkající se nesprávného posouzení odstranitelnosti škody, kdy žalobce má za to, že se spotřebitel může obrátit na kteréhokoliv pracovníka ohledně vzniku cenového rozdílu a po vrácení výrobku, že mu budou vráceny ihned i peníze. Tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě, žalovaný se této námitce věnoval na str. 16 odst. (27) napadeného rozhodnutí. Soud považuje tuto za zcela logickou úvahu správních orgánů v otázce odstranitelnosti újmy. Pokud žalobce spotřebitelům postiženým nesprávným účtováním vyplácí zpětně rozdíl v cenách, pak se jedná o plnění povinnosti žalobce k nápravě vlastního protiprávního jednání. Nemůže jít o okolnost svědčící ve prospěch žalobce, protože se jedná o splnění povinnosti vydat bezdůvodné obohacení tomu, na jehož úkor bylo získáno. Soud má dále za to, že pokud spotřebitel nezjistí ihned při placení nebo bezprostředně po něm, že mu byla účtována cena odlišná od cenovky umístěné v regálech u výrobků, je jeho situace při pozdějším požadování případné náhrady komplikovaná a obtížně prokazovatelná. Samotný požadavek spotřebitele na vyplacení rozdílu je podmíněn tím, že si spotřebitel vůbec všimne pochybení při účtování, neboť řadu spotřebitelů ani nenapadne, že ceny u výrobků by nemusely souhlasit s cenami účtovanými u pokladny, a proto se nesnaží zapamatovat nebo zapisovat ceny všech výrobků, které nakupují. Většina spotřebitelů tak cenový nesoulad nezaznamená a o reálném odstranění vzniklé škody, kterou se snažil žalobce argumentovat, pak nelze v případě těchto spotřebitelů ani uvažovat. K tvrzení žalobce tak nemohlo být přihlédnuto.

[60] Soud nemohl dát za pravdu ani další žalobní námitce týkající se fabulace prvoinstančního orgánu, bez opory v provedeném dokazování, ohledně řádného nevyplnění záručního listu, na základě čeho se může dostat spotřebitel do důkazní nouze při uplatnění práva z odpovědnosti za vady výrobku po obecné záruční době. Žalovaný se zcela jasně k této námitce vyjádřil na str. 11-12 v odst. (18) napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění žalovaného vyplývá, že zákonná záruka platí bez ohledu na to, zda byl záruční list kupujícímu vydán, popř. zda obsahuje veškeré předepsané náležitosti. Naproti tomu u záruky prodloužené nad její zákonný rámec je vydání záručního listu obsahující podmínky a rozsah prodloužení záruky zcela zřejmou nezbytností, a to právě z důvodu, že zde mají údaje o záruce uvedené v záručním listě konstitutivní povahu a zakládají nárok. Je to ten případ, kdy prodávající prodlouží zákonnou záruku jednostranným právním úkonem (svým prohlášením), kdy předpokladem jeho platnosti je, že takové prohlášení prodávajícího bude písemně uvedeno v záručním listě. Není-li prodávajícím řádně vyplněn záruční list (údajem o prodloužené záruce), pak se spotřebitel dostává do důkazní nouze při uplatnění práva

z odpovědnosti za vady výrobku po uplynutí zákonné záruční doby. Jelikož se k této záležitosti prvostupňový správní orgán vyjádřil příliš stručně, žalovaný toto hodnocení upřesnil tak, že jej doplnil, aby jeho odůvodnění bylo srozumitelné. Žalobní námitka nebyla důvodná.

[61] Správní orgány se zabývaly závažností správních deliktů na základě kritérií v § 24b odst. 2 ZOS, přitom především žalovaný se zabýval všemi hledisky a své úvahy konkrétně popsal. Posuzování závažnosti deliktu nelze chápat jen jako prostý součet přitěžujících a polehčujících okolností s předem danými matematickými hodnotami, nýbrž je na správním orgánu, aby přihlížel ke všem okolnostem daného správního deliktu jako celku. Jen na základě takového postupu lze určit závažnost správního deliktu a tomu odpovídající výši uložené pokuty. Inspektorát ve svém odůvodnění uvedl všechny kroky a logické úvahy, které je vedly ke stanovení výše pokuty v konkrétní výši, žalovaný pak ve svém rozhodnutí tyto úvahy zpřesnil či doplnil, zejména v reakci na uplatněné odvolací námitky tak, aby použité úvahy a hodnocení byly srozumitelné. Žalobci byla vyměřena peněžitá sankce v souladu se zákonnými požadavky, přičemž její výši řádně a přezkoumatelným způsobem správní orgány, zejména žalovaný, odůvodnily. V žádném případě by nebyla na místě argumentace žalobce např. vysokým počtem výrobků nabízených v jeho provozovnách, čímž by nesplnění správné informační povinnosti jen u některých výrobků mělo být zcela zanedbatelným. Nesprávnost takové argumentace potvrdilo i rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 6.9.2011, sp. zn. 11 A 51/2011. Obdobný výklad by byl v rozporu s úmyslem zákonodárce a obsahem ZOS. V souladu s § 24 odst. 2 ZOS a hodnocením uvedených zákonných kritérií se správní orgány zabývaly rozsahem inspekčních zjištění, mimo jiné i počtem druhů nevyhovujících výrobků, počtem prodejen se závadným zjištěným ve vztahu k celkovému počtu kontrolovaných prodejen, včetně kritéria opakovatelnosti protiprávního jednání.

[62] Žalobce dále namítal, že ačkoliv některé skutečnosti správní orgány hodnotily ve prospěch žalobce, a že některá jednání byla uznána za méně závažná, přesto se výše pokuty nezměnila. Pokud by opravdu byly hodnoceny skutečnosti ve prospěch žalobce, pak by nutně muselo dojít dle žalobce ke změně výše pokuty. Skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce byly prvoinstančním správním orgánem účelově bagatelizovány. V důsledku tohoto nesprávného postupu byla uložena pokuta zcela nepřiměřená. K výše uvedeným námitkám žalobce uvádí, že k takovým skutečnostem v posuzované věci nedošlo. Žádný ze správních orgánů účelově nebagatelizoval skutečnosti, které svědčily ve prospěch žalobce. Žalobce navíc tento účelový postup blíže nekonkretizuje, a proto se soud k tomu nemůže blíže vyjádřit, může odkázat pouze na již výše uvedené. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného, jakož i v prvostupňovém správním rozhodnutí jsou uváděny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Převahu mají přitěžující okolnosti (viz např. odst. 11, 13, 16 a 17) a v odst. 26 žalovaný poskytl výklad ke správnímu deliktu „nesplnění informační povinnosti podle § 9 odst. 1 ZOS“, který lze kvalifikovat jako méně závažné porušení zákona, avšak současně uvedl, že výskyt jednoho správního deliktu, který lze zařadit mezi méně závažná porušení, nemůže být okolností polehčující, ale při komplexním hodnocení nemůže ani ovlivnit ukládanou sankci směrem k jejímu snížení, protože silně převažují okolnosti závažné a tedy přitěžující. Soud má za to, že z napadeného rozhodnutí žalovaného jednoznačně vyplývá objektivní přístup správních orgánů a nikoliv účelovost jejich postupu,

jak namítal žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pregnantně objasnil, proč pokuta je přiměřená, a proč jednání, které by mohlo být kvalifikováno jako méně závažné, nemohlo ovlivnit při komplexním pohledu na věc výši pokuty ve smyslu jejího snížení (str. 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného). Totéž se týkalo okolností posuzovaných ve prospěch, resp. spíše v neprospěch žalobce (str. 8, 9, 12, 13, 14, 15, 16, 17 odůvodnění rozhodnutí žalovaného). Přiměřenost výše uložené pokuty vysvětlil žalovaný ve svém rozhodnutí i na str. 14 odst. 25 a dále.

[63] Pokud žalobce tvrdil, že mu je všech případech vytýkáno pouze porušení informační povinnosti, pak soud k tomu uvádí, že toto tvrzení se nezakládá na pravdě a žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí tuto domněnku žalobce vyvrátil. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že toto porušení patří typově k méně závažným. Ze str. 10 odst. (16) napadeného rozhodnutí vyplývá, že „již z přehledu uvedeného v tabulce o zjištěných správních deliktech plyne, že bylo zjištěno porušení povinnosti poctivého prodeje (§ 3 písm. c) ZOS), a také porušení další povinnosti uložené zákonem (§ 15 odst. 2 ZOS), které se týkalo povinnosti řádně vyplnit záruční list. V dalších případech pak šlo o nesplnění informační povinnosti ve smyslu § 9 a § 10 odst. 2 ZOS, nezajištění označení výrobků podle § 10 odst. 1, 3, 4 ZOS, poskytnutí informací v rozporu s § 11 ZOS a dále porušení informační povinnosti o ceně výrobku podle § 12 odst. 1 a § 12 odst. 2 písm. a) ZOS. Podle soudu tedy již žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoznačně vyvrátil tvrzení žalobce, že šlo pouze o porušení informační povinnosti, protože ve skutečnosti byly porušeny různé skutkové podstaty a různé právní povinnosti. Samo porušení informační povinnosti má více podob, resp. více způsobů spáchání a dle toho i různou závažnost.

[64] Námitka žalobce týkající se nepřiměřenosti uložené sankce ve vztahu k malému množství výrobků, u nichž byly zjištěny nedostatky, jakož i malému množství prodejen, v nichž byly zjištěny nedostatky, není dle soudu důvodná. Žalovaný jasně v odůvodnění napadeného rozhodnutí rozebral, co považuje za závažné a velmi závažné, popř. méně závažné, uvedl, že přihlédl k počtu zjištěných správních deliktů, v úvahu bral jejich závažnost i opakovaný výskyt, který svědčil o nedůsledném přístupu prodávajícího k nápravě správním orgánem vytýkaných nedostatků, vzal v úvahu rovněž celkovou výši zjištěných cenových rozdílů při nesprávném účtování, které přesahovaly částku 3.200 Kč a stejně tak vzal v úvahu cenový rozdíl 61 Kč účtovaný v neprospěch spotřebitele u 2 výrobků. Žalovaný rovněž uvážil, že ve všech 7 kontrolovaných provozovnách byla shledána porušení povinností, která svojí intenzitou naplňovala skutkovou podstatu správního deliktu, a současně byl zaznamenán nepříznivý stav, kdy ve více provozovnách byl spáchán větší počet správních deliktů (5 ze 7 provozoven). Mimořádně vysoký byl rovněž počet spáchaných správních deliktů – celkem 6. Jelikož předchozí sankce uložené za správní delikty nevedly u žalobce k tomu, aby změnil své chování a přijal taková opatření, aby k páčání správních deliktů již nedocházelo, bylo třeba na tuto negativní skutečnost reflektovat, a tedy přihlížet k existenci recidivy a opakované páčání správních deliktů ze strany odvolatele považovat za přitěžující skutečnost. Tím spíše, když správní orgán shledal, že rozsah porušení povinností prodávajícího se oproti předchozím kontrolám ještě zvýšil. Správní orgány pak učinily nutný závěr, že předchozí sankce nesplnily žádný z cílů (prevence, represe, výchova), pro které byly uloženy, a proto musely zvolit sankci vyšší, pro

prodávajícího i citelnější. Z výše uvedené argumentace je zcela zřejmé, že se všemi okolnostmi žalovaný ve věci zabýval, a že uložená pokuta v daném případě byla přiměřená.

[65] Pokud žalobce uváděl, že se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami řádně a dostatečně, pak podle soudu se uvedené tvrzení nezakládá na pravdě (byť ani nebyl konkretizováno), o čemž svědčí i rozsah napadeného rozhodnutí žalovaného. Právní kvalifikace jednotlivých postihovaných protiprávních jednání žalobce byla učiněna zcela v souladu se zákonem a zjištěným skutkovým stavem. Žalobce proti uvedenému nic konkrétního nenamítal.

[66] Žalobce dále brojil proti konstatování žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí na str. 9 (závěr odst. 14), kde žalovaný uvedl, že nemohl ponechat bez povšimnutí ani skutečnost, že původ ani důvody v kontrolních protokolech uvedených rozdílů žalobce správnímu orgánu nijak nevysvětlil. Žalobce k tomu uvedl, že pokud nebyl vyzván k vysvětlení, pak takové vysvětlení nebyl povinen podat, a proto nelze přihlížet k tomu, že tak neučinil. Soud k tomu uvádí, že jde o zcela logickou a žádnou protiprávní úvahu, kterou učinil žalovaný, avšak v této souvislosti nebylo uvedeno, že to mělo vliv na zvýšení pokuty, popř. v jaké míře, a proto lze dovodit, že si žalovaný uvedené skutečnosti pouze nemohl nepovšimnout. V žádném případě tímto konstatováním nebylo myšleno, že žalobce byl ke splnění určité povinnosti vyzván a on tuto povinnost nesplnil (nevysvětlil). Pouze bylo konstatováno, že k těmto rozdílům ničeho neuvedl. Žalovaný z uvedeného konstatování žádné další závěry nečinil. Je však pravdou, že jednou z polehčujících okolností, k nimž správní orgán přihlíží, je hodnocení skutečnosti, jak aktivně žalobce při kontrole vystupuje, a jak spolupůsobí při zjišťování nedostatků a odhalování příčin zjištěných nedostatků. Má-li žalobce dostatečně pozitivní přístup k provádění kontrole, pak má v průběhu správního řízení dostatek prostoru k tomu, aby na kontrolní zjištění reagoval, např. i tak, že konzultuje a případně i realizuje opatření k odstranění nedostatků, a to případně i bez vyzvání k tomu kontrolním orgánem.

[67] Žalobce dále rozporoval konstatování žalovaného na str. 10 odst. (16) odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně sdělení, že „bez vlivu na správní uvážení o výši ukládané sankce nemůže zůstat ani skutečnost, že prodávající neinformuje dozorový orgán o přijatých opatřeních k odstranění prokázaných nedostatků, pokud taková opatření vůbec přijímá a realizuje“. Žalobce k tomu doplnil, že nejde o zákonnou povinnost žalobce, žalobce k tomu nebyl povinen, a žalovaný ani neuvedl, že by toto od žalobce požadoval. Proto nebylo možno přihlížet k této skutečnosti k tíži žalobce, že nebyla splněna. Soud k tomu uvádí, že v uvedeném konstatování nebylo sděleno, že tato skutečnost bude posuzována k tíži žalobce apod., lze pouze dovodit, že byla brána na vědomí, ale sama tato skutečnost zřejmě výši pokuty neovlivnila. Navíc argumentace žalobce ohledně uvedených skutečností byla částečně vytržena z kontextu, v němž ji žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí použil. Žalovaný se totiž snažil v uvedené pasáži vysvětlit žalobci, že mylně zařazuje porušení informační povinnosti mezi méně závažné delikty, ačkoliv spadají výši maximální sankce do 5 mil. Kč do skupiny závažnějších deliktů, čemuž by právě argumentace žalobce neodpovídala. Žalovaný se snažil na adresu žalobce sdělit, že nepostupuje správně, a že by uvedené porušení povinnosti neměl pouze přecházet a účelovými tvrzeními rozporovat, protože právě postoj žalobce k porušování naprosto základních povinností při prodeji (např. označením výrobků cenou odlišnou, než je nakonec účtována), na niž má společnost eminentní zájem, se tento žalobcův postoj musí promítnout do úvah, které ovlivňují výši

ukládání sankce. Právě v této souvislosti žalovaný doplnil, že bez vlivu na správní uvážení nemůže zůstat ani to, že žalobce neinformuje dozorový orgán o přijatých opatřeních k odstranění prokázaných nedostatků. V této souvislosti ani soud nepovažuje žalobcem uváděnou námitku za důvodnou. I u konstatování žalovaného na str. 10 napadeného rozhodnutí platí totéž, co bylo uvedeno k jeho konstatování na str. 9 napadeného rozhodnutí, tedy hodnocení pozitivního či negativního přístupu účastníka správního řízení ke kontrole, tzn. jak spolupracuje při zjišťování nedostatků, což má vliv na správní uvážení o výši ukládané sankce. Žalobci bylo možné přisvědčit v tom, že pokud mu nebyla uložena určitá povinnost, nelze jej za její nesplnění sankcionovat. Jinak je tomu však u polehčujících a přitěžujících okolností. Pokud se mezi polehčující okolnosti řadí přístup kontrolované osoby ke kontrole, pak zejména její aktivní podíl na odstraňování příčin nedostatků může být polehčující okolností. Z uvedeného je zřejmé, že nemůže bez vlivu na správní uvážení o výši ukládané sankce zůstat skutečnost, že kontrolovaná osoba zaujímá zcela pasivní postoj v průběhu kontroly i ke kontrolním zjištěním a jeho celkový přístup se nese v pozici bagatelizování kontrolních zjištění. Účelové bagatelizování výsledků provedených kontrol žalobcem nebude v jeho zájmu.

[68] Žalobce uváděl, že ekonomická krize v České republice měla v září 2008 minimální dopady s tím, že její výrazné projevy bylo možno monitorovat až ve 4. čtvrtletí roku 2008. V této souvislosti pak žalovaný podle žalobce opíral svá tvrzení o nepravdivé skutečnosti, které neměly oporu ve spise. Ačkoliv soud uvedená tvrzení žalobce nepovažuje za podstatná pro posouzení nyní přezkoumávané věci, blíže k tomu uvádí, že již v září roku 2008 se setkal s prvními výraznými projevy ekonomické krize. Kontroly prováděné dozorovým orgánem se uskutečnily v mezidobí od 4.9. – 1.10.2008. Za podstatné ve věci soud považuje to, že uvedení nižší ceny výrobku, než je cena, za kterou je pak výrobek skutečně prodáván, je v řadě případů způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, a to jak v době ekonomické krize, tak mimo ni. Je totiž pravdou, že se velké množství spotřebitelů v nabídce výrobků orientuje zejména podle jejich cen. Žalovaný přesně k tomuto odůvodnění doplnil, že takový byl i rok 2008, v němž proběhla kontrola, tedy v době zhoršování podmínek ekonomického růstu, nepříznivého vývoje hodnot ekonomických ukazatelů, včetně prohlubující se nestability v sociální oblasti. O přímé ekonomické krizi žalovaný zde nehovořil.

[69] Soud musí přisvědčit žalobci v tom, že se v daném případě nejednalo o porušení zákazu nekalých praktik, nýbrž toliko o porušení informační povinnosti a dalších porušení právních povinností. Pokud žalobce uvádí, že proto nelze hodnotit možnost překvalifikování správního deliktu z porušení informační povinnosti na porušení zákazu nekalých praktik, pak soud k tomu konstatuje, že k uvedenému nedošlo, a že žalovaný nehodnotil jiný správní delikt. Žalovaný to uváděl pouze jako příklad, pro účely vysvětlení, že u porušení informační povinnosti nejde ve všech případech o méně závažný správní delikt, a že v případě existence určitých skutkových okolností může dojít i ke kvalifikaci správního deliktu jako porušení zákazu nekalých praktik. Uvedené konstatování však nemělo vliv na posuzování předmětné věci.

[70] Žalobce napadal sdělení žalovaného na str. 17 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že kontrola provedená v 7 provozovnách žalobce odhalila mnohem větší množství nedostatků, než je při obdobných kontrolách prodejných řetězců obvyklé. Pokud není žalobci zřejmé co

je při kontrolách obvyklé, pak lze z kontextu celého odůvodnění rozhodnutí žalovaného dovodit, že jde o nálezy či kontrolní zjištění v daleko menším rozsahu, než byly zjištěny u žalobce. Tedy jde o zjištění porušení právních povinností u méně výrobků a v méně provozovnách.

[71] Žalobce dále uváděl, že ve věci byla vydávána nezákonná rozhodnutí (bez konkretizace důvodů), kdy bylo měněno pouze odůvodnění a výše pokuta zůstávala stejná, což se žalobce považoval za účelové. K tomu soud uvádí, jak již bylo uvedeno i výše, že korekce či doplnění, kterou provedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu k prvostupňovému správnímu rozhodnutí, byla provedena v souladu se zákonem.

[72] Pokud žalobce namítal, že od uložení pokuty prvostupňovým správním orgánem ve věci uplynuly 3 roky, a že proto trest nemůže mít preventivní povahu, nýbrž jen represivní, přitom trest by měl být uložen rychle a bezodkladně, pak soud k tomu uvádí, že právo žalobce na spravedlivý proces nebylo porušeno, neboť správní řízení bylo vedeno a rozhodnutí vydáno v souladu s právními předpisy. Pokud jde o délku řízení, pak je třeba mít na mysli i vydání věcně správného rozhodnutí, a vzhledem k tomu, že bylo využíváno řádných opravných prostředků také v souladu s právními předpisy, došlo k časové prodlevě, protože předchozí vydané správní rozhodnutí ve věci bylo zrušeno správními soudy. V délce trvání řízení soud musí žalobci přisvědčit, avšak nebylo možno ponechat v účinnosti rozhodnutí, které nebylo souladné s právními předpisy.

[73] Žalobce konečně namítal novelizaci ZOS a zásadu správního trestání, že rozhodnutí, které za účinnosti nového práva ukládá trest podle práva starého, se musí vypořádat s otázkou, zda nové právo převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější. Soud k tomu uvádí, že pokud jde o kontroly a zjištěná porušení zákonných povinností žalobcem, resp. naplnění jednotlivých skutkových podstat správních deliktů, pak tyto proběhly od 4.9.2008 do 1.10.2008. Je pravdou, že od dob kontrol byl předmětný zákon o ochraně spotřebitele novelizován 10x, avšak žádná z výše uvedených novel zákona neměla vliv na konstrukci skutkových podstat jednotlivých správních deliktů, včetně sankcí, z jejichž spáchání byl viněn žalobce. U žádného ze správních deliktů nedošlo ke změně ve výši sankce.

[74] Soud k výše uvedenému ještě doplňuje, že úvahy správních orgánů nemusí být ve všech případech zcela shodné. Důležité je, aby byly logické a přezkoumatelné, vyplývající se zjištěného skutkového stavu konkrétní věci. Tyto požadavky byly v daném případě naplněny. Správní orgány přihlédly při vyměřování pokuty pouze k relevantním skutečnostem. Uložená sankce žalobci je přiměřená a adekvátní zjištěným porušením. K tvrzení žalobce, že výskyt porušení pouze ve 2 prodejnách ze 7 je podle něj malý, soud uvádí, že výskyt nesprávného účtování ve 2 ze 7 kontrolovaných prodejen je značný (v 28,57 % případů), stejně tak jako finanční částky nesprávně účtované k tíži spotřebitelů. K otázce přiměřenosti uložené pokuty soud připomíná, že se v žalované věci jednalo o případy konkurence deliktů ve více činném souběhu a platila zde zásada absorpční, tj. za všechny delikty zjištěné při kontrolách, jejichž spáchání bylo jednoznačně prokázáno (žalobce proti tomu ani nebrojil), byla uložena jediná sankce ve výměře stanovené pro nejprísrnější trestný delikt. Soud neshledal pochybení v postupu správních orgánů, kterým byla vyměřena žalobci pokuta ve výši 95.000 Kč. Správní orgány dbaly toho, aby

postupovaly v souladu s veřejným zájmem a přihlížely ke všem okolnostem daného případu, jakož i tomu, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly. Skutečnost, že na každé ze 7 kontrolovaných prodejen žalobce bylo prokázáno naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. h) ZOS lze považovat za alarmující. Jelikož se zjištěné cenové rozdíly pohybovaly od 5 až po 200 Kč u výrobku v neprospěch spotřebitele a v součtu dokonce překročily částku 3.200 Kč, pak jednoznačně nelze přisvědčit žalobci v tom, že jde o nezanedbatelné odchylky vzhledem k celkovému počtu výrobků žalobcem prodávaných, nýbrž lze konstatovat, že se v daném případě jedná o porušení závažnějšího charakteru. Pokud byla žalobci uložena pokuta ve výši 95.000 Kč, pak lze za situace, kdy bylo možno za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. a) a h) ZOS uložit pokutu až do výše 5 mil. Kč, uvést, že jde o pokutu uloženou při spodní hranici zákonné sazby (podle § 24 odst. 9 písm. c) ZOS). K tomu je třeba doplnit, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze dle § 78 odst. 1 s.ř.s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (jedná se o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachování lidské důstojnosti, principu proporcionality apod.), anebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud proto posuzuje, zda rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem. Z rozhodnutí obou správních orgánů je zřejmá poctivá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. V důvodech rozhodnutí správní orgány vyložily, jaká zákonná kritéria byla vzata v úvahu a jaký měla vliv na význam deliktu. Soud tak nemá důvod vytýkat správním orgánům nedostatky v užití správního uvážení.

[75] Soud neshledal závalu ani v tom, že při hodnocení okolností spáchání deliktu vzaly správní orgány v úvahu také skutečnost, že žalobce právní povinnosti porušil opakovaně. Nejde o opakované sankcionování, nýbrž o úvahu, zda předchozí sankce byly dostatečné a přiměly žalobce k přijetí adekvátních opatření vedoucích k odstranění nedostatků. Na místě je tak úloha sankce (preventivní, výchovná, represivní), která musí být v majetkové sféře žalobce znatelná a nikoliv je zanedbatelná, aby splnila svoji úlohu.

[76] Závěrem soud uvádí, že použité správní úvahy o výši pokuty nevybočily ze zákonných mezí a ani netrpí vnitřním logickým rozporem. Obsah správního spisu jako celku a podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení již uložené pokuty. Vzhledem k tomu, že za předmětné protiprávní jednání bylo možno uložit pokutu podle § 24 odst. 9 písm. c) ZOS až do výše 5 mil. Kč, má krajský soud za to, že pokuta uložená při spodní hranici zákonné sazby, tedy ve výši 95.000 Kč, je přiměřená, nikoliv excesivní, plně odpovídající předmětnému porušení povinností a okolnostem, za kterých k tomuto porušení došlo, přitom její uložení bylo správními orgány řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno.

V. Závěr a náklady řízení

[77] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[78] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. května 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová